

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

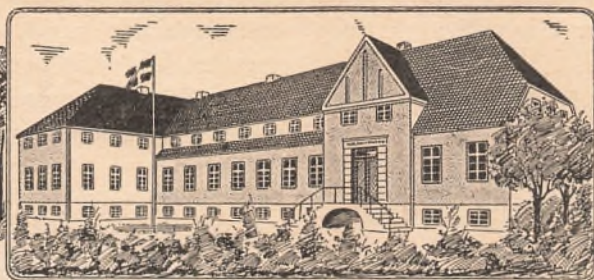
Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

FRA NR. NISSUM HØJSKOLE

Marts 1951

„Bed og arbejd.“

43. årgang nr. 3

Hin Time i Getsemane

Nu nærmer Paasken sig, den store Højtid med de dyre Minder om vor Frelseres Sejr over Synd, Død og Djævelens Magt. Ingen kan tilbunds fatte, hvad »Hyrden led paa denne sin Frelsergang«. Men den hellige Historie giver os gennem enkelte Begivenheder og Ord Indblik i den Kamp, som Jesus maatte igennem, inden Frelserværket blev fuldbragt.

Et af de mest gribende Afsnit af vor Frelseres Lidelse og Strid for vor Skyld er den vaandefulde Stund i Getsemane, da han var i Dødsangst og bad saa heftigt, at hans Sved blev som Blodsdraaber, der faldt ned paa Jorden.

Saa tung var Byrden af vore Synder, saa bitter var Drikken i det Bæger, han maatte tømme for vor Skyld, men hans Kærlighed til Mennesker bar ham igenem til Sejr: »Min Fader, hvis denne Kalk ikke kan gaa mig forbi, uden jeg drikker den, da ske din Vilje«.

Vi synger i en lille Sang: »Hin Time i Getsemane jeg aldrig glemme kan«; men

er det ikke netop det ulykkelige, at vi glemmer saa let, hvad Herren har lidt for os.

Hvis vi ikke glemte hin Time,

saa vilde vi ikke tage saa overfladisk paa Synden, den Synd som kostede ham saa stor Smerte;

saa vilde vi ikke tage saa letsindigt paa hans Gerning, saa vi ikke skulde have nok til Frelse og Hvile i det, som han har gjort for os;

saa vilde vi ganske anderledes være fyldt af Tak og Lovsang for det Blod, som renser fra al Synd;

saa vilde vi gaa mere sejrrigt ud af vore Getsemanestunder, de Tider, da vor Vilje gennem noget, der gør ondt, — Sygdom, Tab, Modgang, Ydmygelse, — skal bøjes og brydes til at blive ét med Guds Vilje;

saa vilde vi tænke mere paa, at vi har en Ypperstepræst, der kan have Medlidenhed med vore Skrøbeligheder, fordi han er fristet i alle Ting i Lighed med os, dog uden Synd;

saa vilde vi være mere optaget af at vaage og bede med ham, at stille os til hans Tjeneste i hans store Gerning til Menneskers Frelse. »Om du til mig en Gerning har, o, gør mig villig, gør mig snar!«

Ak, vi kan altfor let glemme hin Time i Getsemane!

Men vil du være med til nu ind under Paaske at gøre Sangerens Bøn til din:

»Og om du skulde kølnet se
min Kærlighed til dig,
da mind mig om Getsemane,
og hvad du led for mig!«

Ove Nielsen.

Tiderne har forandret sig

Den ny skibsdreng blev modtaget af kaptajnen med følgende velkomstord: »Nå, det er vel den gamle historie, at familiens sorte får bliver sendt til søs?«

Drengen svarede: »Nej, hr. kaptajn, tiderne har forandret sig, siden De begyndte at sejle.«

På skolen ser det også noget anderledes ud i år end i fjor. I fjor sagde vi nej til de sidste henvendelser, og i år, synes vi, det ser ud til, at det vil knibe med at få fuldt hus.

Vi har plads til flere i alle tre klasser. Nogle flere efterskoleelever er velkomne, og nogle flere til højskoleklassen ville vi

meget gerne have. Men især trænger vi til flere i husholdningsklassen i maj-juli. Nu vi får frk. H. Olsen igen, var det vel nok rart med et passende stort hold. Der er mange, der husker frk. Olsen som en enestående dygtig lærerinde.

Hvorfor skal vore få skoler mangle elever? Jo, tiderne har forandret sig, det er dobbelt så dyrt at være på højskole som for 25 år siden; — men de unge får 5 gange så stor en løn som dengang.

Der skulle nok være råd til at tage på skole; men måske vurderer vor tid pengene for højt i forhold til værdier, — som ikke rusten.

Her fra Nr. Nissum vil vi gerne gøre opmærksom på, at de mange unge piger med præliminæreksamen eller lignende uddannelse sikkert ville kunne få megen gavn og glæde af et 3 måneders ophold i husholdningsklassen. Her vil være noget nyt at lære.

Ved denne tid (12/3) plejer jeg at have travlt hjemme på skolen; men også her har tiden forandret sig, så jeg nu ligger og keder mig på Marselisborg hospital. Det spændende er især, om jeg får lov til at komme hjem, inden eleverne rejser.

Godt er det, at Gud har ikke forandret sig. Hvor må vi takke, fordi Hans gerning stadig sker på vor skole.

Bed og arbejde!

A. Kristensen.

Frk. Olsen —
en ny lærerinde,
nej, en gammel
bekendt

Henry Snabes Minde

Torsdag d. 18. Januar døde Henry paa Holstebro Sygehus, kun 20 Aar gl.

Begravelsen foregik Onsdag d. 24. Januar fra Houe Kirke, hvor Pastor Bitsch talte om Trøstens Gud i en svær Tid. Henry blev baaret til Graven af 6 unge Mænd. Efter Begravelsen var det store

Følge til Mindesam-
menkomst i Missions-
huset, hvor Henry bl.
a. af Forstander Kri-
stensen mindedes fra
sine Ophold paa N.
N. Højskole.

Henry var fra Barn
svag, og det blev ikke
mindre med Aarene;

men trods det var han fuld af Energi og Livs-
mod. Han vilde gerne være en dygtig Land-
mand, men Kræfterne slog ikke til, hvor-
for han tog Kontrolkursus og virkede som
Kontrolassistent et Aar. Da tog Sygdom-
men for Alvor fat, og han blev indlagt paa
Holstebro Sygehus, hvorfra han efter kort
Tids Forløb blev overført til Rigshospi-
talet, hvor han i Løbet af Sommeren blev
opereret to Gange, kom saa — skønt me-
get svag — hjem for en kort Tid for atter
at blive indlagt paa Holstebro Sygehus.
Der blev han saa, til han blev taget hjem
til Faderhuset, hvor der hverken er Smerte
eller Sorg. Henry elskede sit Hjem som
faa, var sine Forældre en god Søn, og
hans største Ønske under de forskellige
Sygehusophold var altid at komme hjem,
hvor han færdedes mildt og stille iblandt
os. Under sin svære Sygdom, naar Smerte
og Mismod trængte ind paa ham, havde
Henry det til Tider meget svært; men
gennem det svære, han skulde igennem,
lærte han at lægge sig selv og alt i Guds
Haand, og han understregede i sin Bibel
bl. a. Ps. 16, 2: Du er min Herre, jeg har
intet Gode uden dig.

Det blev Henrys Oplevelse. Har du og
jeg det ligesaa?

Henrys Morbroder (C. S.)

To unge fra Sevel bygger kirke i Sudan

Af Lærer A. C. Nielsen, Vinderup

»Vi glæder os over vor nye kirke her
i Dashen. Den ligner virkelig noget en
dansk landsbykirke. Vi mangler endnu
alt det indvendige. Vi håber at få alter-
bordet dækket inden jul; det bliver en
festdag.«

»Kirken her er forlængst under tag, og
der mangler kun ganske lidt af den ud-
vendige afpudsning. Men det vil vare
nogle måneder, inden det indre er færdigt.
Jeg har kun en enkelt lokal mand til
at foretage afpudsningen, så det går kun
langsomt fremad.«

Ovenstående er et par små uddrag af
breve, pastor Arne Pilgaard-Pedersen i
Sudan har skrevet hjem sidste efterår.

Pilgaard-Pedersen er født i Herrup, Se-
vel sogn, i 1920, hans fader var gårdejer
der. Da han var 10 år gammel, snakkede
han om, at han vilde være missionær
blandt hedningerne. I 1935 tog han til
Rønde for at påbegynde en uddannelse,
der kvalificerede ham til at blive et sende-
bud til dem, der ikke kendte Gud. Samme
dag som verdenskrig nr. 2 begyndte at
rase hen over den arme jord, kom han til
København og begyndte at studere teo-
logi. I 1943 fik han en stilling som brand-
vagt på Børsen; det økonomiske var nu
i orden, og han blev gift med pigen fra
nabogården derhjemme.

De to snakkede om fremtiden, og de
var begge indstillet på, at deres gerning
kunne komme til at ligge langt borte fra
hjemlandet. I 1945 tog Pilgaard-Pedersen
sin eksamen, og just på samme tid læste
han en artikel af Sudan-missionens pioner-

missionær, dr. N. H. Brønnum, hvori denne kraftigt opfordrede unge med en god uddannelse til at melde sig til tjeneste blandt den hedenske negerbefolkning i Afrikas indre, her havde Sudanmissionen udført et kæmpearbejde siden 1913. Mette og Arne Pilgaard-Pedersen var nu klare over, hvad der var ret for dem at gøre, de meldte sig, blev antaget ved et bestyrelsesmøde i København d. 12. september 1945. Den 11. oktober samme år blev de sammen med 9 andre unge indviet til missionærer ved en storslået højtidelighed i St. Peders kirke i Randers. Efter et ophold i England, længst i London, afrejste de sammen med flere andre missionærer den 4. juli 1946 med dampen »Empire Ken« fra Glasgow til Lagos, hovedstaden i Nigeria, derfra gik turen så de 14–1500 km ind i Afrika til byen Numan ved Benuefloden, hvor Sudanmissionen har sin hovedstation.

Nu kommer der så en helt anden historie.

Se, den 1. oktober 1947 overtog den danske Sudanmission et af englænderne påbegyndt arbejde i byen Gurum i Tsambaland, ca. 150 km syd for Numan. Stammen er stor, tæller et sted mellem 70 og 80,000 mennesker, den rækker helt ind i fransk område, og Kamerunbjerg rækker fra kysten helt ind til den.

Den 9. januar 1948 skrev pastor Pilgaard-Pedersen i et brev (trykt i bladet »Sudan« for februar 1948): »Det er blevet besluttet at åbne en ny station i Tsamba. Det blev os, der fik den opgave betroet. Vor arbejdsplads har hidtil været i Numan, hvor mit arbejde først og fremmest var på kontoret. Jeg fik dog også lejlighed til at gennemrejse hele Numan distrikt samt undervise en smule på evangelist-

skolen. Jeg har haft lejlighed til at besøge alle missionens stationer på nær een.«

Dashen blev den nye station, 30 km nordøst for Gurum, ca. 100 km fra Numan. Her skulle de to unge fra Herrup bygge en kirke op fra grunden.

Hvordan så det nu ud i Dashen, da Pilgaard-Pedersen kom dertil.

Læs her, hvad han videre skriver i sit brev:

»Englænderne havde i sinde at åbne en station her, og de havde fået en byggegrund godkendt af regeringen; desuden havde man opkøbt tømmer til brug ved bygningen af stationen. Byggegrunden ligger lidt nord for Dashen by, og den var uberørt af menneskehånd, indtil jeg kom hertil for en måned siden. Det første, jeg gjorde, var at brænde det høje græs af samt hugge buske og mindre træer om. Arbejdet med at bygge den nye station er nu påbegyndt.«

Men nu de åndelige forudsætninger!

Der var en mægtig forskel på Dashen og Numan. 35 års missionsarbejde ud fra skoler, hospital og kirke havde forvandelt denne by, så atmosfæren ikke var meget forskellig fra en dansk bys. I Dashen havde der været en evangelist i 8 år, og en halv snes mennesker ville gerne være kristne; men det var en hedensk by og en muhammedansk by. I løbet af nogle år var en mængde hedninger gået over til muhammedanismen; men det store flertal var såre primitive mennesker, der levede i en stadig frygt for de onde ånder, som fik skyld for alle ulykker.

Et fingerpeg angående folks indstilling over for ham og hans gerning fik missionæren en dag han spurgte en, om han kunne læse og skrive, og denne så svarrede: »Nej, og jeg får det heller aldrig

lært; men jeg har to børn, og de skal lære det hos jer.»

I årsberetningen for 1947 skrives der om Dashen: »Kun een mand er døbt foruden evangelisten; men 18 går til dåbsforberedelse. Der er en lille skole med en halv snes børn. Mellem 40 og 50 kommer til søndagsgudstjenesterne. Opførelse af et europæerhus er påbegyndt.« En missionær i Sudan må være en altnuligmand; det slår sandelig ikke til, at han kender sin bibel og kan prædike på hausa, det sprog, Pilgaard-Pedersens måtte slide med under deres ophold i Numan, indtil han rejste til Dashen. Den unge missionær måtte lede byggearbejdet på den nye station, mens hans hustru og ægteparrets to småpiger foreløbig måtte opholde sig i Numan. Snart var der rejst et hus, så familien kunne være sammen, dernæst en køkkenbygning samt en skolehytte.

Pilgaard-Pedersen fik dog tid til at rejse rundt i sit store distrikt og derved lære det at kende. Han gjorde bl. a. den kede- lige opdagelse, at der gennem de 17 år, engelske missionærer havde opholdt sig i Tsamba, var gået 50 over til muhammedanismen for hver 1, der var blevet en kristen. Muhammedanerne virkede tiltrækkende på hedningerne, fordi de var de herskende og havde en lidt højere kultur. Også katolikkerne var ivrige høstfolk og brugte ikke altid kristelige midler for at vinde proselytter.

Fra september 47 til foråret 49 opholdt missionærparret sig hjemme i Herrup på ferie. Da de rejste ud igen, havde venner på Vinderupegnen skænket dem dåbsfad og alterudstyr til den nye kirke, som de altså nu er så vidt fremme med, at den kan tages i brug ret snart.

Til sidst lidt om, hvordan det går til, når der bygges kirke i Sudan.

Først blev der gravet ud, fyldt op med sten, lavet sokkel af sten, der i forvejen var samlet sammen.

Så blev der lavet sten, lersten altså, 9000 stkr., flækket palmestammer, der var hentet ude i skoven. De kristne måtte hjælpe hinanden, ikke bare de kristne i Dashen, men fra hele stammen. De kom i små hold, snart fra en by og snart fra en anden. De fik ingen betaling for deres arbejde, men måtte endda selv tage mad med. Hvert hold sled i 3 dage, så sveden randt i stride strømme ned ad de sorte rygge. Somme tider var der 50 mand i arbejde. Muhammedanerne så undrende til, ja, en og anden af dem kunne såmænd ikke lade være med at tage et lille nap med. — 15 sække cement skulle bruges til afpudsning af mursten. Savannens lange græs skulle skæres af og bruges som tag.

Herrens kirke i Sudan — bygget af de kristne selv!

Hvor skønt!

Samtidig skimter man konturerne af det åndelige tempel, den levende menighed i og omkring Dashen. Med dette arbejde bliver de to unge fra Sevel Sogn ikke færdige til jul, men den nye kirke betyder bedre arbejdsforhold og kan sikkert virke i høj grad fremmende på det evangeliserende arbejde.

A. C. Nielsen.

DER ER KUN

to Slags Mennesker i Verden: Kristi-Korsets Venner og Kristi-Korsets Fjender. Vi har set, at Jesus bad for Vennerne, og han bad for Fjenderne. Vi maa gøre det samme — elske dem.

G. D. Monrad.

Brev fra Indien

Saron, Tiruvannamalai, North Arcot,
South India, januar 1951

Det er nu allerede ved at være et år siden, at vi skrev sidst. Det var ellers planen, at det skulle have været en halvårlig begivenhed, men tiden løb fra os. Det gør den forøvrigt også med hensyn til andet arbejde. Der ligger altid meget mere og venter på os, end vi kan overkomme. Men vi prøver på ikke at blive fortravlede; det ville næppe gavne nogen eller noget, men vi må øve os i at tage tiden i agt.

For at give en oversigt over årets begivenheder hos os her på skolen, må vi begynde med sidste jul. Vore drenge sendte vi på ferie den 23. ved middagstid. Det er altid dejligt at se deres glæde og forventning, når de skal afsted, endskønt mange af dem ikke har noget rigtigt hjem, men kun fattigdom og elendighed at rejse til. Alligevel er det naturligvis rart at lade bøgerne hvile for en tid og få en køretur i tog eller bus, eller hvis afstanden ikke er for lang, da en tur til fods til den lille landsby med de kendte hytter. Vi håber, at de hver jul må være budbringere om himlens lys, der kom til jord med Jesus. Jeg ved ikke, om det lyder som en from talemåde, men jeg ved, hvor meget, det betyder, hvis det må gå i opfyldelse, for jo længere vi bor her, des tydeligere kan vi se mørkets kræfter arbejde. Vi har lært, som inderne, at sætte os ned og le, når vi oplever noget, der er så sørgeligt, at vi burde græde over det, fordi det er som at løbe panden mod en mur, hvis man ville prøve på at ændre det; men samtidig må vi dog ikke lade hænderne synke i skødet, eftersom vi kommer med det budskab, der alene har magt til at forandre tingene.

Juleaften havde vi generalsekretær Rendtorffs besøg her i vor lille menighed, der bor lige overfor skolen. Om eftermiddagen var der festlig modtagelse med velkomsttale og sang særlig forfattet til lejligheden, og om aftenen prædikede Rendtorff ved gudstjenesten. Han kunne endnu huske så meget tamulsk, at han kunne takke på tamulsk for velkomsten, men i kirken foretrak han at tale ved tolk. Bagefter havde vi ham hos os til middag sammen med Helga Olesen, der igen i år boede hos os i julen. Derpå tog han ind til Langes inde i byen, mens vi andre sang og spillede og læste breve, og kl. 23,10, indisk tid, fik vi i vor radio Danmarks kortbølgesender, den, der er koblet til Kbh. Kalundborg i aftenstimerne. Der var julesalmer, sømandshilsener og koncerten for dronning Alexandrine. Desværre har vi ikke kunnet finde denne rundbølgesender, siden bølgelængden er flyttet fra 31 til 41 m, og de særlige udsendelser til østen går uden om sydindien. Ellers hører vi udmærket europæiske og amerikanske stationer.

Efter julen havde vi som sædvanligt arbejdet med årsopgørelserne og med reparation af skolens bygninger, der blev kalket og sat i stand, inden drengene kom tilbage. De kom midt i januar, og derefter havde vi igen Rendtorffs besøg en formiddag, denne gang for at se livet på skolen. Sidst på måneden, den 27. januar, blev vor lille Leif født på hospitalet i Tirukoilur. Han er en kvik og rask dreng, som vi har megen glæde af, og han udfylder en stor plads i Hennys tilværelse. I den første tid satte hun sig ofte på gulvet med benene overkors og anbragte sine små hænder med håndfladerne opad, næsten oppe under næsen. Det så morsomt ud, og det betød, at nu skulle lillebror ligge på hendes arme.

Vi havde barnedåb d. 5. marts, og først i april rejste Inger med børnene på bjergene, da varmen tog kraftigt til. Jeg selv tog afsted først i maj, efter at skolearbejdet var afsluttet, og vi havde givet sommerferie. Det giver en god hvile at komme bort en tid fra det daglige arbejde og den daglige elendighed, man er omgivet af. På bjergene ser man ikke så meget til den himmelråbende fattigdom som her på lavlandet, og endskønt det ikke er nogen løsning på problemerne at stikke af fra det hele, så er det alligevel rart at få lov at hvile sig og samle kræfter. (fortsættes)

Den danske højskole i Sydslesvig

Jaruplund Højskole blev indviet på Grundtvigs fødselsdag den 8. sept. i fjor. Et femårigt, langt og besværligt afsnit af skolens historie fik dermed sin afslutning. Vi følte festen, for det blev en virkelig fest, som et hjerteligt velkommen i højskolernes kreds og et varmt håndslag fra alle de o. 500, der nordenskels og søndenskels fra fandt vej til skolen den dag, og fra mange, mange flere, som i tanker og hilsener var med os under festen. Ja, endog fra højskoler i Finland, Sverige, Norge og Island kom der gode ønsker for skolens arbejde.

I nøgen jord, men på grundmur, der kan holde, står nu Nordens sydligste højskole.

Når dette læses, er vi i gang med vort første vinterhold på 32 unge mænd fra alle Sydslesvigs egne og samfundslag og med vidt forskellige kundskaber i dansk. Vi havde ikke turdet vente fuldt hus allerede den første vinter. Aage Rasmussen,

tidligere lærer på Rønshoved, er eneste fast lærer, 3 andre har enkelte timer. Sønderjydske Skoleforening og Dansk Skoleforening for Sydslesvig støtter skolens drift.

Allerede i marts-april havde vi i ufærdige bygninger et lille hold piger, hvoraf de fleste var på skole i Danmark i sommer. Vi har siden haft flere kursus, blandede og rent sydslesvigske, vi har haft nogle »en dag på højskole« og endagsstævner, og vi har haft aftenfester for unge i de omliggende sogne og fra Flensborg. Vi er ved at komme ind i en højskoles arbejdsrytme.

Der er så nær til opgaverne her, de er mange, næsten for mange. Varsomt, men åbent skal der gås frem. Her er sandheden næsten altid broget, og dog må den ikke være nogen mand for broget. Kender man noget til kræfter, der sandfærdigt giver mennesker mod til at håbe og tro til at holde ud, må det klares og deles med andre. For det gælder jo livet. Vi synes, vi har kunnet mærke, at der mellem danske mennesker hernede også er brug for Jaruplund Højskole.

En hjertelig hilsen til alle, der følger denne skoles arbejde med opmærksomhed og gode ønsker.

Bodil og Jørgen Jessen.

Hjemme fra skolen

Februar var kort, men god. Vi fik en virkelig god missionsuge. Det gamle, men dog altid nye budskab lød til os disse aften, og Guds ånd virkede også hos os til menneskers frelse. Alt andet bliver småt over for det store, at Gud kalder og et menneske tager mod livets gave. — De troende elever gjorde en virkelig kristen vennetjeneste i vidnesbyrd og forbøn.

Vi har også fået tid til et par udflugter under lærer Sørensens ledelse. Turene gik til Kappel og Klosterheden.

FDF har aflagt endnu et besøg ved pastor Bitsch Larsen, der fortalte og viste film.

Vores landbrugslærer Nørlund Christensen gav os en meget smuk og interessant aften med lysbilleder fra U. S. A.

Sidst har vi haft besøg af Kaptajn Haffstrøm fra »Folk og Værn«. — Kaptajnen holdt et mægtigt foredrag om »Veje til fred«.

Selv om der kun er en uge tilbage af den kostbare skoletid, har vi endnu meget på programmet. — I dag går turen til Vester Borum, hvor vi skal syne både landbrug og kaffebord. Og på torsdag får vi besøg af en norsk lektor, der for tiden underviser på seminariet.

Afskedsfesten falder desværre tidligt i år, allerede tirsdag den 20. Vi har inviteret forældrene til at besøge os denne dag, og det tegner til et stort besøg. Så ønsker og beder vi om, at vi må få både Jørgen Skytte og vores forstander hjem til denne store dag.

H. L. R.

Udgivet af

Nr. Nisum højskoles elev- og venneforening.
Redigeret af forstander A. Kristensen

M. CHRISTENSENS BOGTR. STRUER

HØJSKOLEPOST

Kolding Indre Missions højskolekreds

indbyder alle unge mænd og kvinder til weekend 28-29. april 1951 på søndagsskolelejren »Lyngsbo«, Erritsø, pr. Fredericia.

Lørdag 20,15 foredrag: »Ungdommens problemer i dag«, forstander Magelund, Haslev udvidede højskole.

Søndag 9,45 foredrag: »Står vi over for en ny tid?« Forstander Magelund.

15,00 foredrag: »Vore vanskeligheder og Guds almagt«, forstander Thorlø, Haslev Højskole.

17,00 Aftensmad og derefter afrejse.

Medbring: Sovepose, toiletartikler, og De unges sangbog. Prisen bliver ca. kr. 6. Indmeldelse snarest og senest d. 20. april til Kredssekretær Tage Sanden, Andst, med oplysning om ank. og afg.

Hjertelig velkommen!

P. u v.

Tage Sanden

Kære 47'ere!

Da efterlysningen af Limfjordsminder I har været forgæves, vil jeg på denne måde anmode de af jer, der er interesseret i en ny vandrebog, om at sende et brev kort til undertegnede inden 1. april.

Kærlig hilsen Bodil, adrs: B. Christensen, herberget Bellahøj, København N.V.

Samlet til Hanne Christensens

18-års fødselsdag den 25.-2. sender vi hermed en hilsen til alle på skolen og alle kammeraterne.

Hanne Christensen (49) Astrid Christensen (49) Jakob Sloth (47-48) Aage Kristensen (49-50) Johannes Olesen (49-50).

Adresseforandringer

- 1950 Frk. Martha Munk Poulsen, »Saron«, Stenbjerg, pr. Snedsted, Thy — Samme c/o Ritmester Schou Nielsen, Rysensteensgade 14², København V.
- 1949 Frk. Ina Lorentsen, Aalling, pr. Mølby. — Samme, Knoplund, Hoven, Tarm.
- 1947 Frk. Tanna Thomassen, Nørregade, Snedsted, Thy. — Samme, Bredgade 40, Herning.
- 1942 Sygeplejeelev frk. Dagmar Andersen, Nørre hospital, Ryesgade, København N. — Frk. Dagmar Andersen, Ørnvej.
- 1936 Frk. Anna Nørgaard, »Bakkegaarden«, Kragelund, Silkeborg. — Samme, c/o Johs. Nielsen, Resdal, Skægkær.